

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2013/0258 van 26 november 2013
in de zaak 1213/0663/SA/3/0625

In zake:

1. de heer **Eddy BOSMANS**
2. mevrouw **Anne WILLEMS**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Marc SMOUT
kantoor houdende te 1910 Kampenhout, Bukenstraat 71
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Aurélie VAN MEENSEL

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de heer **Jan DE PEUTER**, wonende te 1910 Kampenhout, Bukenstraat 75

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partijen vorderen door neerlegging ter griffie op 17 juni 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 18 april 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kampenhout van 17 december 2012 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het regulariseren van de inrichting van een plat dak als dakterras en de bouw van een dakkapel als toegang tot dit dakterras.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 1910 Kampenhout, Bukenstraat 75 en met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie A, nummer 20312.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 19 november 2013, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marc SMOUT die verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw Aurélie VAN MEENSEL die verschijnt voor de verwerende partij en de tussenkomende partij in persoon, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

1.

De heer Jan DE PEUTER verzoekt met een aangetekende brief van 20 augustus 2013 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 26 september 2013 de tussenkomende partij toegelaten om tussen te komen in de debatten betreffende de vordering tot schorsing en vernietiging.

2.

De Raad stelt vast dat de tussenkomende partij, daartoe uitgenodigd door de griffie van de Raad met een aangetekende brief van 25 oktober 2013, pas op 18 november 2013 en dus laattijdig het verschuldigde rolrecht heeft betaald.

Op vraag van de kamervoorzitter bevestigt de tussenkomende partij op de openbare zitting van 19 november 2013 dat het rolrecht laattijdig werd betaald. De tussenkomende partij wijt zulks aan het feit dat zij de uitnodiging van 25 oktober 2013 niet met de nodige zorgvuldigheid heeft gelezen en pas naderhand zou hebben vastgesteld dat zij een rolrecht diende te betalen.

Gelet op het algemene rechtsbeginsel dat de strengheid van het decreet in geval van overmacht of van onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, krijgt de tussenkomende partij evenwel de mogelijkheid om in haar schriftelijke uiteenzetting zoals bedoeld in artikel 4.8.19 VCRO en artikel 29, § 2 van het Procedurebesluit toelichting te geven over de redenen van de laattijdige betaling van het rolrecht en te duiden waarom deze redenen overmacht of onoverwinnelijke dwaling zouden uitmaken.

3.

Voorgaande overwegingen verhinderen evenwel niet dat, mede gelet op het principiële voorlopig karakter van de in het kader van de beoordeling van een vordering tot schorsing gedane vaststellingen, de laattijdige betaling van het verschuldigde rolrecht door de tussenkomende partij

bij het in beraad nemen van de vordering tot schorsing tot gevolg heeft dat de tussenkomst onontvankelijk is voor wat de behandeling van de vordering tot schorsing betreft.

Er kan derhalve geen rekening worden gehouden met de standpunten van de tussenkomende partij bij de beoordeling ervan. De tussenkomende partij kon op de openbare zitting van 19 november 2013 immers geen redenen van overmacht of onoverwinnelijke dwaling aangaande de laattijdige betaling van het rolrecht geven.

IV. FEITEN

Op 23 augustus 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kampenhout een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning ter regularisatie van *“een bestaand plat dak om te vormen tot dakterras + installeren dakkapel”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’ gelegen in woongebied met landelijk karakter.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 14 september 2012 tot en met 13 oktober 2012, wordt één bezwaarschrift ingediend en dit door de verzoekende partijen.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kampenhout verleent op 12 november 2012 een ongunstig preadvies.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar heeft geen tijdig advies verleend zodat aan de adviesvereiste voorbij mag worden gegaan.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kampenhout weigert op 17 december 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij en motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Het college van burgemeester en schepenen neemt omtrent deze bezwaarschriften het volgende standpunt in:

- *een dakterras kan een inbreuk op de privacy betekenen, echter door het beperken van een afstand van 1.90m van de scheiding is voldaan aan de wetgeving op lichten en zichten, waardoor de inkijk beperkt zal blijven. Echter gezien het een eengezinswoning in een woongebied met landelijk karakter betreft, zijn terrassen op de verdieping niet wenselijk. De woning beschikt over voldoende kwalitatieve buitenruimte.*
- *Een rechtstreekse toegang (deur) naar een plat dak geeft inderdaad weinig zin als dit niet vergund wordt als terras.*
- *Het gebouw is nog steeds vergund als ééngesinswoning met fotoatelier niet als meergezinswoning. Functiewijzigingen zijn vergunningsplichtig.*
- *De andere argumenten zijn niet van stedenbouwkundige aard.*

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

...

- *Functionele inpasbaarheid: het voorgelegde ontwerp stemt overeen met de planologische voorschriften gevoegd bij het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse ic art 5&6 van het KB van 28/12/1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.*
- *Mobiliteit: geen invloed*
- *Schaal: een dakterras op de verdieping (op +- 5 meter hoogte) past niet binnen het landelijk karakter van de omgeving.*
- *Ruimtegebruik en bouwdichtheid: hoewel een afstand van 1,9 meter afstand tot de perceelsgrens wordt gehandhaafd is er toch nog een duidelijke inkijk bij de buur mogelijk.*
- *Visueel-vormelijke elementen: beperkte invloed*
- *Het bodemreliëf: niet van toepassing*
- *Hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen: een terras op verdiepingsniveau zal de privacy van de burens aantasten*

Om bovenvermelde redenen brengen de geplande werken de goede ruimtelijke ordening wel in het gedrang. Het project is stedenbouwkundig-architecturaal niet verantwoord.

..."

De tussenkommende partij tekent tegen deze beslissing op 10 januari 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 28 maart 2013 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen.

Na de hoorzitting van 18 april 2013 beslist de verwerende partij dezelfde dag om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"...

5.6 Beoordeling

a) Hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14 november 2003) legt bepaalde verplichtingen op, die de watertoets worden genoemd. Deze watertoets houdt in dat de eventuele schadelijke effecten van het innemen van ruimte ten koste van de watersystemen worden ingeschat. Het betrokken goed is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. De aanvraag voorziet in een inrichting van een bestaand plat dak, met andere woorden zonder toename van de bebouwde oppervlakte. De aanvraag houdt dus geen vermindering in van de infiltratiecapaciteit van de bodem. Er dienen geen bijzondere maatregelen te worden vooropgesteld. In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom in aanvraag.

b) Volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is het goed gelegen in een woongebied met een landelijk karakter. Artikelen 5 en 6 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zijn van kracht. De inrichting van een dakterras en de plaatsing van een dakkapel zijn niet in strijd met de planologische bestemmingsvoorschriften van het woongebied met een landelijk karakter. Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van

een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan. Het goed maakt evenmin deel uit van een goedgekeurde niet vervallen verkaveling.

c) De voorliggende aanvraag tot regularisatie van het dakterras van $\pm 76\text{m}^2$ op het dak van de 2-verdiepingshoge aanbouw is in haar geheel niet verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening. Dakterrassen op verdiepingen worden gebruikelijk toegestaan boven de onderliggende aanbouwen, waarbij deze aanbouwen over algemeen gehanteerde bouwdiepten beschikken. In de meeste gevallen is dit 15.00m. In dit geval echter reikt de bestaande aanbouw achter het hoofdvolume tot op een bouwdiepte van ca. 26.00m en bestaat deze aanbouw bovendien uit 2 volwaardige bouwlagen. Het gebouw beschikt met andere woorden over een atypische diepe en hoge aanbouw. Door de inrichting van het dakterras tot op een bouwdiepte van 20.00m wordt deze atypische stedenbouwkundige situatie nog bijkomend verzaamd. Dit is niet aanvaardbaar, hierdoor wordt de ruimtelijke impact naar de omgeving toe te groot.

d) Het is vanuit ruimtelijk standpunt niet verantwoord om hier, binnen de bestaande gekende bebouwde omgeving, een dakterras verder dan de gebruikelijke bouwdiepte van 15.00m toe te staan. Vooreerst beschikt het betrokken gebouw achteraan op de benedenverdieping over voldoende buitenruimte. Het dakterras dient hier dan ook beschouwd te worden als een beperkte aanvulling van buitenruimte, niet als een vervanging van een volwaardige tuinzone, zoals soms het geval kan zijn in een stedelijke context. Daarnaast wordt door een beperking in oppervlakte het mogelijk gebruik minder intensief en bijgevolg de hinder naar de omwonenden toe ook drastisch beperkt.

e) Met betrekking tot de mogelijke inkijken naar de aanpalende woning en diens tuinzone kan inderdaad verwezen worden naar de bepalingen in het Burgerlijk Wetboek met betrekking tot lichten en zichten. In artikel 678 e.v. wordt expliciet gesteld dat er geen rechtstreekse uitzichten mogen gecreëerd worden op het erf van zijn buur, tenzij er een afstand van 1.90m is tussen de muur waarin men de uitzichten maakt of de buitenrand van balkons en het naastliggend erf. In dit opzicht dient er ook bij dakterrassen een niet-toegankelijke strook van 1.90m breed langs de perceelsgrenzen gerespecteerd te worden, indien vanaf deze dakterrassen rechtstreekse uitzichten mogelijk zijn. Indien er anderzijds een voldoende hoge scheidingsmuur aanwezig is kan een terras uiteraard wel tot tegen de perceelsgrens ingericht worden.

f) Volgens het voorliggend plan zou de niet-toegankelijke strook van 1.90m gerealiseerd worden door een bloembak met die breedte te installeren. Uit de foto's bij het beroepschrift en bevindingen ter plaatse blijkt evenwel dat er iets anders werd gerealiseerd, namelijk de plaatsing van houten panelen op de dakrand met daarachter en erboven uitstekend een smalle bloembak met buxusplanten. Daarachter werd een soort houten tafelconstructie geplaatst met een breedte van ca. 1.00m en over een beperkte diepte van het terras. Dit wordt niet in overeenstemming geacht met de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek. Bovendien leidt de plaatsing van houten tuinschermen op een hoogte van 5.00m langs de zijdelingse perceelsgrens niet tot een ruimtelijke kwaliteit. Er zal dan ook opgelegd worden dat er gesloten zichtschermen moeten geplaatst worden op het dak op een afstand van 1.90m van de zijdelingse perceelsgrens. Deze zullen maximaal inkijken in de 2 richtingen verhinderen en bovendien vanaf de begane grond veel minder zichtbaar zijn dan de houten panelen nu op de dakrand. Op die manier wordt de strook van 1.90m ook effectief ontoegankelijk gemaakt en kan er geen discussie ontstaan over het mogelijk onderhoud van een bloembak. Aan de aanvrager wordt de keuze gelaten hoe deze zichtschermen worden uitgewerkt, hetzij met houten panelen, hetzij met ondoorzichtige glasschermen, hetzij

met een groene wandconstructie.

g) Uit voorgaande beschouwingen blijkt dat niet het volledig gerealiseerde dakterras verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, maar slechts een beperkter gedeelte ervan. Enkel een dakterras beperkt in bouwdiepte tot 15.00m en tot op een afstand van 1.90m van de zijdelingse perceelsgrens komt in aanmerking voor een vergunning. Door deze beperkingen wordt mogelijke hinder ten aanzien van omwonenden tot een aanvaardbaar niveau teruggebracht.

h) In toepassing op artikel 4.3.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (beoordelingsgronden) kunnen ten slotte geen opmerkingen gemaakt worden inzake gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Evenmin wordt er geraakt aan het bodemreliëf of zijn er cultuurhistorische aspecten die wegen op de beoordeling. De schaal van het gebouw wijzigt niet, de bouwdichtheid wijzigt evenmin. Er is slechts een gewijzigd ruimtegebruik van een beperkt gedeelte van het bestaande plat dak. De aanvraag heeft geen impact op de mobiliteit. Functioneel is de bestemming inpasbaar gezien de planologische verenigbaarheid. Inzake de visueel-vormelijke elementen kan herhaald worden dat de reeds geplaatste houten panelen op de dakrand niet als kwalitatief beschouwd kunnen worden, maar door de plaatsing van zichtschermen op een afstand van 1.90m van de perceelsgrens wordt de zichtbaarheid ervan veel kleiner.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag deels in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- slechts een beperkt gedeelte van het gerealiseerde dakterras is verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening;
- het is vanuit ruimtelijk standpunt niet verantwoord om hier, binnen de bestaande gekende bebouwde omgeving, een dakterras verder dan de gebruikelijke bouwdiepte van 15.00m toe te staan;
- daarnaast dient een niet-toegankelijke strook van 1.90m vanaf de zijdelingse perceelsgrens gerespecteerd te worden; de reeds gerealiseerde afscherming met houten panelen op de dakrand, de smalle bloembak met buxusplanten en de achterliggende houten tafelconstructie wordt immers niet in overeenstemming geacht met de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek met betrekking tot lichten en zichten;
- door deze beperkingen wordt bovendien de mogelijke hinder ten aanzien van omwonenden ook tot een aanvaardbaar niveau teruggebracht.

Aan de vergunning dienen volgende voorwaarden opgelegd te worden:

- het dakterras wordt beperkt in oppervlakte, meer bepaald tot op een diepte van 15.00m gemeten vanaf de voorgevel van het gebouw en tot op een afstand van 1.90m van de zuidelijke zijdelingse perceelsgrens;
- op een afstand van 1.90m van de zuidelijke perceelsgrens en tot op een diepte van 15.00m gemeten vanaf de voorgevel van het gebouw worden er op het dak van de aanbouw gesloten zichtschermen geplaatst met een hoogte van min. 1.60m.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkomen de partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken en als de verzoekende partijen ernstige middelen aanvoeren die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden als volgt:

“ ...

V. FEITEN EN REDENEN DIE HET BEVELEN VAN DE SCHORSING VAN DE TENUIT-VOERLEGGING VAN HET BESTREDEN BESLUIT SCHRAGEN EN VERANTWOORDEN

54. De geregulariseerde constructie wordt in het bestreden besluit verantwoord op grond van diverse motieven.

55. Feit is dat de actieve en passieve auditieve hinder een ernstig nadeel betekent voor verzoekers dat evident zeer moeilijk te herstellen valt : wanneer men in de beslotenheid van het eigen erf, zegge in de puur private ruimte, geen echte persoonlijkheid meer kan zijn in de puur private en zelfs intieme zin, dan is dat te huidige dagen een ernstig moeilijk te herstellen nadeel. In wezen gaat het om de onschendbaarheid van de woning waarop de Overheid toestaat te korten. In een dichtbevolkte omgeving is elke vierkante millimeter private ruimte de echte groene long waarvan een mens ademt en leeft.

56. Argumenteren dat schermen en geringe afstanden daaraan kunnen remediëren is naast de kwestie.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Verzoekende partijen menen in hun verzoekschrift een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen lijden.

Zij beperken zich in hun verzoekschrift evenwel louter tot de volgende vage, zelfs bijna filosofische, omschrijving:...

Verzoekende partijen tonen hierbij evenwel geenszins in concreto aan, aan de hand van een dienstig stuk (zoals bijv. een geluidstudie), dat de vergunde werken effectief een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ('actieve en passieve auditieve hinder') voor hen zou inhouden (zie in gelijkaardige zin arrest Raad voor Vergunningsbetwistingen, nr. S/2012/0173 van 22 augustus 2012).

Verzoekende partijen laten dan ook na om voldoende concrete en precieze gegevens aan te reiken die toelaten om (de ernst van) enig nadeel daadwerkelijk te onderzoeken en vervolgens te beoordelen (zie arrest Raad voor Vergunningsbetwistingen nr. S/2011/0032 van 27 april 2011 en nr. S/2010/0036 van 7 juli 2010).

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt bijgevolg niet aangetoond.

Daarenboven zal uw Raad wel samen met verwerende partij vaststellen dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift de schorsing van de tenuitvoerlegging van de vergunde werken (m.n. het inrichten van een dakterras) vorderen, hetgeen uiteraard geen steek houdt. Het betreft hier immers een regularisatievergunning (de thans vergunde werken zijn reeds sinds enige tijd uitgevoerd), zodat men thans uiteraard niet meer de schorsing van de tenuitvoerlegging kan vorderen van werken die reeds voltooid / gerealiseerd zijn.

In dit kader heeft uw Raad in een gelijkaardige zaak overigens reeds het volgende geoordeeld:....

*De vordering tot schorsing dient derhalve als gegrond te worden afgewezen.
..."*

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl. 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moeten de verzoekende partijen doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partijen dienen aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaan of dreigen te ondergaan, wat inhoudt dat concrete en precieze aanduidingen moeten worden verschaft over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1,

eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partijen kunnen ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partijen desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

2.

Ongeacht de vraag of er in hoofde van de verzoekende partijen sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de bestreden beslissing een regularisatievergunning is. De werken waarvoor de stedenbouwkundige vergunning verleend is, zijn uitgevoerd.

De Raad oordeelt dan ook dat de voorliggende vordering tot schorsing zonder meer doelloos is. De door de verzoekende partijen geschetste nadelen kunnen immers niet voorkomen worden door de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De bedenking ter zitting van de verzoekende partijen dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verwerende partij in voorkomend geval tot een heroverweging van haar standpunt zal aanzetten, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Er is niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomt van de heer Jan DE PEUTER is onontvankelijk voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De Raad verwierpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
3. De zaak wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de tweede kamer, voorgezeten door mevrouw Hilde LIEVENS.
4. Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer 1213/0663/SA/2/0625.
5. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 26 november 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Hildegard PETTENS

Filip VAN ACKER